

РЕШЕНИЕ

№ 7674

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **13779** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] чрез клона ЦКЛ срещу Решение на Директора на Столично управление „Социално осигуряване“ (С.), с което са потвърдени Задължителни предписания изх.№ 66-23-24/03.10.2012г. на старши инспектор по осигуряване при С.. С предписанията на дружеството е било указано „да се подадат коректни данни по чл.5, ал.4 от КСО“ за лице работило за дружеството (В. Б.) като в декларация обр. №1 съгласно Наредба № Н-8/29.12.2005г. на Министерство на финансите (МФ) за „данни за осигурено лице“ се посочи код 14, вместо посочения от дружеството код 10.

Становища на страните:

Жалбоподателят счита оспореното решение за необосновано. Твърди, че договорът за управление (между дружеството и В. Б.) е уреден в чл.17 от Търговския закон (ТЗ), възнаграждението на управителя е за сметка на клона и облагането с данък върху доходите се извършва по реда на Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Сочи, че декларация обр. №1 с код 10 за лицето е подавана в периода 2001г.-2012г. и С. не е възразило или коригирало тези данни, както и че на лицето през 2009г. е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст без забележки от страна на С.. В писмената си защита жалбоподателят добавя още, че неоснователно в оспореното решение е направена препратка към Кодекса на труда (КТ). Волята на търговеца е била да сключи договор за управление и контрол на клон на дружеството,

вместо трудов договор. Поради това и начинът на осигуряване на лицето е бил правилен. Освен това в решението не се посочвало по какви конкретни причини, че става въпрос за трудов договор, след като самият договор по дефиниция не е такъв. Счита, че такава последваща корекция е недопустима, тъй като създава нестабилност и засяга конкретни лични права на потърпевшото лице. В подкрепа на твърденията си сочи писмо на РУ „СО“-Стара З., в което е посочено, че подадената информация за осигуряването на лицето е коректна.

Ответниците – старши инспектор по осигуряването в дирекция К. при С. на НОИ (понастоящем с ново наименование ТП на НОИ-С. град) и Гл. директор на С. (понастоящем директор на ТП на НОИ-С. град), чрез юриконсулт А., в съдебно заседание и в подробна писмена защита, моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Счита, че разпоредбата на чл.4, ал.1, т.7 от КСО е ясна и текстът ѝ се отнася само за изпълнители по договори за управление на търговски дружества като цяло, не може да се тълкува разширително и да се прилага и за клоновете на дружествата. Клонът не е правосубектен и се управлява от самия търговец.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

На основание чл.107 от КСО със заповед № П-3185/30.08.2012г. на Директора на Дирекция „К.“ на С. е възложена проверка на разходите за държавно обществено осигуряване (ДОО) на [фирма] – Клон ЦКЛ.

В констативния протокол на проверката (№ 019/04.10.2012г.) е отразено, че В. К. Б., с ЕГН [ЕГН], е управител съгласно Договор за управление и контрол от 2001г. на Ц. комплексна лаборатория (ЦКЛ). На основание този договор на лицето е издадена осигурителна книжка, заверена за периода 01.10.2001г. – 31.12.2008г. На 22.04.2010г. в Търговския регистър (ТР) е вписан Клон „ЦКЛ“ на [фирма]. Установено е, че за периода 01.10.2001г.-30.06.2012г. за лицето са подавани данни с код 10 в декларация обр. №1.

При така установените факти ответните органи в задължителните предписания, а след това в потвърдителното спрямо тях решение, са приели, че подадените декларации обр.№ 1 следва да се коригират като в т.12 от тях вместо код 10 се посочи код 14. Счетено е че, доколкото в ТЗ липсва изрична уредба за управителите на клонове, то следва да се прилагат общите разпоредби на КТ. Чл.4, ал.1, т.7 от КСО изчерпателно посочва лицата, които се осигуряват по този ред като сред тях попадат управителите по договор за управление на търговско дружество като цяло, но не и управители на клоновете на дружеството. От това е направен извода, че В. Б. е извършвал трудова дейност без трудово правоотношение и подлежи на задължително осигуряване по реда на чл.4, ал.3, т.5 от КСО.

От правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма,

спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на контрол в настоящото съдебно производство по реда на чл. 145 от АПК са задължителни предписания изх.№ 66-23-24/03.10.2012г., издадени от ст.инспектор при С., потвърдени с Решение № РО-744/09.11.2012г. на главния директор на С., предвид това, че към датата на подаване на жалбата в КСО не е предвиден специален ред за обжалване на задължителните предписания. Съдът съобразява и мотивите, изложени в потвърждаващото ги решение от административното обжалване.

Оспорените задължителни предписания са издадени от компетентен административен орган – ст.инспектор в Дирекция "К." – С., съгласно чл. 108, т. 3 от КСО (в редакция - изм. - ДВ, бр. 1 от 2002 г., бр. 105 от 2005 г.). При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изпълнени са и изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК относно формата и съдържанието на предписанието.

По делото е безспорно установено, че относно лицето В. К. Б. осигурителят [фирма]-клон „ЦКЛ” за периода от 01.10.2001г. до 30.06.2012г. е подавана информация за осигурителен стаж и доход съгласно Наредба Н-8 от 29.12.2005г. на МФ, в т.12 Декларация обр.1 с вид осигурен „10”-за изпълнители по договори за управление и контрол на търговски дружества. Безспорно е установено също, че лицето не е вписано като управител на търговско дружество в Търговския регистър. Вписано е от 22.04.2010г. като упавител на клон. Основният спор между страните е какъв е бил осигурителният статус на В. Б. за периода през който е бил управител на обособена част после клон на ТД, кои лица, осъществяващи управление в търговско дружество попадат в обхвата на чл.4, ал.1, т.7 от КСО и дали разпоредбата се прилага за клоновете на търговски дружества.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 в различните свои редакции от 2000г. до редакцията в ДВ, бр. 105 в сила до края на 2012г. (ДВ, бр. 99 от 2012 г.) е предвиждала, че изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества са задължително осигурени за всички осигурени социални рискове по Кодекса (т.б, впоследствие т.7 на алинеята), съответно задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица (ДВ, бр. 109 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г.).

Съдът намира, че В. К. Б. през периода 01.10.2001г. до 15.11.2011г. предвид, че е изпълнител по договор за управление на търговско дружество (на обособена част от него) е лице, което попада в обхвата на посочената разпоредба на чл.4, ал.1, т.7 в съответните за случая редакции на КСО. Съображенията:

Неправилно е становището на ответниците, че текстът на чл.4, ал.1, т.7 от КСО визира само и тясно изпълнителите по договори за управление и контрол на търговското дружество като цяло, не и лицата, които изпълняват управителни или представителни функции на отделни негови клонове.

От една страна приложимата редакция на разпоредбата употребява понятието "изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества" и едва в последваща редакция ДВ, бр. 99 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) кръга се стеснява до "управителите, прокуристите и контрольорите на търговски дружества".

От друга страна преценката за приложимост на чл. 4, ал.1, т.7 КСО изисква анализ на характера на извършваната от лицето дейност и получаваното възнаграждение, както

и конкретно в случая наличието на самостоятелност на управляваната обособена част от търговското предприятие. От съдържанието на приложените договори за управление следва, че на Б. е възложено да извършва срещу възнаграждение управление на обособена част от търговското предприятие на [фирма] – ЦКЛ с УЦЗД, впоследствие регистрирана като клон в Търговския регистър. Видно е, че с договора са регламентирани права, задължения, възнаграждение, отпуски и др., поради което съдът намира, че управителят осъществява по своя характер трудова дейност по договор за управление и контрол на част от търговското предприятие на търговското дружество. От клаузите на договора за управление се установява трайния характер на дейността по управление и представителство, което се потвърждава и от нейната продължителност във времето - повече от 10 години. Следва също така да се отбележи, че клонът на търговеца има относителна самостоятелност и може да създава облигационни отношения от името и за сметка на принципала, чиято обособена част е. Макар и да не е правен субект в отношенията си с трети лица клонът има самостоятелно управление и представителство. Така изброените обстоятелства за осъществяваната дейност и мястото, където се осъществява, безспорно сочат съществуването на осигурително правоотношение, имащо своето основание в хипотеза по чл.4, ал.1, т.7 от КСО. За целите на задължителното обществено осигуряване под „изпълнител по договор за управление на търговско дружество” по смисъла на чл.4 ал.1, т.7 от КСО, в относимата му към случая редакция, следва да се разбира всяко лице, на което с договор е възложено управление на търговското предприятие на търговското дружество, а не само управителят по смисъла на орган на дружеството по ТЗ, който подлежи на вписване в ТР (това вече в новата редакция). В този смисъл решение № 9989/03.07.2013г. по адм. дело № 5956/2013г., VI отд. на ВАС.

Характерът на извършваната от лицето дейност по договор за управление сочи на основание за осигуряване по чл.4, ал.1, т.7 от КСО в съответните за случая редакции, поради което щом е налице това основание за осигуряване за Б., то не следва да се прилага визираното от ответника основание за осигуряване по чл.4, ал.3, т.5 от КСО. Последната разпоредба касае лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец. Макар и формално да е полагал труд без трудово правоотношение Б. е бил осигурен на друго основание – това по чл.4, ал.1, т.7 от Кодекса – като лице изпълнител по договор за управление на търговско дружество.

Извън горното съдът споделя становище, че дейността на лицата по договор за управление на търговско дружество за целите на социалното осигуряване следва да се приема за трудова дейност по аргумент от чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО и същите следва да са задължително осигурени за всички осигурени социални рискове по Кодекса (до ДВ бр. 109 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г.) съответно за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. В този смисъл решение № 7862 от 07.06.2013г. по адм.дело № 4355/2013г., VI отд. на ВАС.

Поради изложеното, не е налице нито фактическо, нито съответното му правно основание в материалния закон да се извършат предписаните с обжалваните задължителни предписания корекции в подадените от жалбоподателя данни за осигуреното лице В. Б. за посочения период. Задължителни предписания изх.№

66-23-24/03.10.2012г. на старши инспектор по осигуряване при С. са незаконосъобразни като противоречащи на материалния закон и следва да бъдат отменени по основателната жалба на [фирма].

Разноски не са претендирани и съдът не се произнася.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Задължителни предписания изх.№ 66-23-24/03.10.2012г. на старши инспектор по осигуряване при С., потвърдени с Решение № РО-744/09.11.2012г. на главния директор на С. при НОИ.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)